

Úsvit věků

„Zachránil náš svět a uvrhl síly temnoty na místo, které nechápeme. Nikdy nám neprozradil své jméno. Zůstal pro nás cizincem, skrytým ve stínech.“

vyryto na starodávné desce neznámého původu,
přeložila prof. River Songová

„Profesore, Velociraptor! Podívejte se na to nádherný peří,“ řekla Ace.

Doktor vypadal, že ji nevnímá. Rozhlížel se kolem sebe, jako kdyby něco hledal. Společně s Ace stáli před zavřenou TARDIS.

Dinosaurus pozvolna nakračoval směrem k nim. Zdálo se, že ani on Ace nevnímal. Jeho tělo pokrývalo šedo-modré peří. Z jeho předních končetin vyrůstala dlouhá brka, jejichž zakončení přecházela v krvavě rudou. I při svém náklonu dopředu byl o trochu vyšší než Ace. Jeho protáhlá, polootevřená tlama odhalovala nepříjemně velké množství zubů.

„Co? Ale ne, to není Velociraptor,“ odvětil Doktor roztržitě, s důrazem na obě písmena R ve slově ‚Velociraptor‘. „Ti bývají podstatně menší. Kdepak, tohle je Utahraptor,“ dodal.

Náhle Utahraptor pozvednul hlavu a nasál vzduch do svých nozder.

„Profesore, jste si jistý, že nás nevidí?“

„Dokud se držíme v blízkosti TARDIS, jsem zcela v bezpečí. Obklopil jsem ji polem filtru vnímání. Jsme pro něj sotva dalším stromem,“ odpověděl Doktor. Nepřestával se nervózně rozhlížet po okolí.

PRÁSK!

Z čistého nebe, jen pár metrů od Doktora a Ace, udeřil do stromu blesk.

Ace vyjekla překvapením. Utahraptor neváhal a dal se na útěk.

„Aha!“ vykřikl nadšeně Doktor a přiběhl k zčernalým zbytkům prehistorického stromu. Vytáhl z kapsy lupu a začal je detailně prozkoumávat. Ace se mezitím opírala o TARDIS a snažila se znovu popadnout dech.

„Příště byste mi mohl dát vědět, když víte, že se něco takového stane!“

„Abych řekl pravdu, nevěděl jsem, co se stane,“ přiznal Doktor. „Jen jsem věděl, že se stane něco. Co cítíš?“

„Moje srdce, jak buší šíleně rychle!“ odpověděla Ace.

„Myslím ve vzduchu.“

„Vůbec nic.“

„Já taky ne,“ řekl Doktor. „Právě udeřil blesk.“

„No jó. Neměl by být ve vzduchu ozón?“

Doktor se jen usmál. Pokývnul hlavou. Chtěl, aby dospěla k závěru myšlenky sama. Tohle poslední dobou dělal častěji a častěji. Ace se zhluboka nadechla.

„Takže... To, co udeřilo do toho stromu, nemohl být blesk. Muselo to být něco jiného. Ale co?“

Doktor jí pokynul, ať jde blíž k sežehnutému stromu. Dřepnula si. Vložil jí do ruky lupu. Byla těžší, než čekala.

Sežehnutý strom vůbec sežehnutý nebyl. Okraje míst, která měla být spálena, jako kdyby byla pravidelně odebrána. Jako kdyby se ten strom skládal z drobných černých kostiček, z nichž někdo část ukradl.

„Co může způsobit něco takového?“ zeptala se Ace. Zvedla se z dřepu.

„Dimenzionální tření,“ odpověděl Doktor.

„Myslíte, profesore, že by to mohlo souviset s tím viktoriánským domem támhle na kopci?“

TARDIS se materializovala s charakteristickým sípáním uprostřed velké vstupní haly. Z modrých dveří vystoupila Ace. Plameny svíček ze svícňů na zdech se odrážely v odznáčcích na její bundě.

„Profesore, pamatujete si, že nemám ráda viktoriánské domy, že jo?“

Ze dveří TARDIS ji následoval Doktor. Na hlavě měl posazený béžový klobouk. Pod hnědým kabátem měl vlněný svetřík posetý otazníky. Ale schovával pod kabátem ještě něco dalšího. Ace si toho všimla, ale nic neřekla. Napadlo ji, že kdyby neznala Doktora, myslela by si, že tam schovává zbraň.

„Nezapomněl jsem,“ řekl Doktor. „A podobně jako v tom minulém domě – je zcela jasné, že je tu něco špatně. Cítím to v podlaze. Cítím to ve stěnách. Bolest. Bolest a strach.“

Ace mu v tomhle musela dát za pravdu. Také cítila, že tu bylo něco špatně. Doufala, že jsou to jen zbylé pocity z Gabriel Chase, viktoriánského sídla v Perivale, které nedávno společně s Doktorem navštívili. Nesnášela to místo. A připadalo jí, že všechny honosné domy z tohoto období vypadají naprosto stejně. „Je jasné, že je tu něco špatně. Dinosauri přeci nejsou fanoušci viktoriánské architektury,“ zažertovala Ace. Doktor se na ni pousmál.

„To je mi ale překvapení! Doktore!“

Doktor a Ace se otočili k dřevěnému schodišti. Stál tam muž ve velice drahém obleku, který mu seděl až podezřele přesně. Vlasy měl sčesané dozadu a pod nosem měl masivní, řádně udržovaný knír.

„Měl bych vás odněkud znát?“ zeptal se Doktor. „Jako cestoval času se s lidmi občas nesetkávám ve správném pořadí. Ale podle toho, že stojíme v panském sídle v období spodní křídly, odhaduji, že o tom asi víte své, že ano?“

„Možná nás neznáte, ale my rozhodně známe vás,“ pronesl ženský hlas kdesi za nimi. Když se Doktor a Ace otočili, spatřili ženu v dlouhých, bílých šatech. Ace si byla jistá, že tam předtím nebyla.

Další muž stál v rohu místnosti. Měl na sobě tričko, které kdysi nejspíše bylo bílé. U pasu měl pouzdro na zbraň. V něm hrozivě vyhlížející blaster.

Ze stínů místnosti se vynořili tři další. Dívka v krátkých, rudých šatičkách. Muž v pracovních kalhotách, se slamákem na hlavě. Žena oblečena do zvířecích kožešin.

„Dovolte, abych nás představil. Já jsem Gentleman,“ řekl muž v obleku. „Tohle je Madam,“ ukázal na dámu v bílých šatech. „A tohle jsou Pistolník, Tanečnice, Lovkyně a Zahradník.“

„Jsme vaši velcí fanoušci,“ řekla tiše Tanečnice, dívka v rudých šatech, a přivinula se k Doktorovi. Vypadala poněkud omámeně.

„Zajímavé,“ pronesl Doktor. „Smím se zeptat, co přesně tu děláte?“

„Není to snad jasné?“ zeptala se Madam. „Slavíme přeci Vánoce!“

„Je to jako Vánoční speciál,“ řekl cynicky Doktor a odfrknul si. Společně s Ace sledovali šest podivných mužů a žen, kteří až téměř ritualisticky tančili na koledy z gramofonu kolem spoře ozdobeného Vánočního stromku. „Technicky vzato jsou sice Vánoce, ale o 125 milionů let dříve, než by měly být.“

„Mají něco společného s tím bleskem, který vlastně nebyl blesk, že ano?“ zeptala se Ace.

„Nepochybně. Dělalí tady nějaké dimenzionální pokusy. Jen kdybychom věděli jaké...“

Zahradník vytáhl ze svých špinavých pracovních kalhot jablko a nůž. Rozkrojil plod jabloně na dvě přesné poloviny a prohlédl si rozmístění jader. Vytvářeli kříž. Úsměv zkřivil jeho vrásčitou tvář. Přistoupil ke stromku a upevnil drátem na jednu z jeho větví polovinu jablka. Druhou upustil na podlahu.

Další byla na řadě Tanečnice. Sundala si střevíce. Jeden položila pod stromek, vedle zbytku jablka. Udělala několik kroků od stromu a pozadu vrhla střevíc směrem ke němu.

Střevíc se špičkou zachytil o větvíčku a zůstal tam viset.

„Co to dělají, Doktore?“

„Lidské tradice. Tyhle jsou převážně pohanské, trochu pozměněné, později spojované v některých kulturách na Zemi s oslavou Vánoc,“ odvětil Doktor.

„To je divné. Myslím, že to nejsou lidé, přestože tak vypadají,“ řekla Ace.

„Máš pravdu, nejsou to lidé.“

„Máte tušení, co by mohli být zač?“

Madam přistoupila ke stromku se zapálenou svíčkou a opatrně ji připevnila k jedné z větvíček.

„Mám podezření. Doufám, že se pletu,“ řekl Doktor.

Řada byla na Pistolníkovi. Přistoupil ke stromku a obmotal drátem na další z větvíček cosi drobného a stříbrného. Byla to olověná kulka.

Ace se příliš na dění kolem stromku nesoustředila. Dívala se všude kolem. Interiér domu byl celkem strohý. Jedinou skutečnou výzdobou byly Vánoční řetězy.

Pak přistoupila Lovkyně, oděná ve zvířecích kožešinách, a zavěsila na stromek větvíčku jmelí. Doktor překvapeně zamrkal. Zamžoural.

„Co se děje?“ zeptala se Doktora Ace.

„Jen to, že už jsme ve finále. A Nadřazenost bude volná,“ pronesl vítězoslavně Gentleman. Držel v ruce Vánoční cracker – drobný papírový válec.

„Co jste to řekl?“

Gentleman Doktorovi neodpověděl. Sám cracker roztrhl. Vytáhl z něj drobný papírek a začal ho číst.

„Jaký je čas, když vám slon sedí na hodinkách?“

„Nejvyšší čas pořídít si nové. Ten už jsem slyšel,“ vskočil mu do vtipu Doktor. „Co jste to říkal o... Nadřazenosti?“

Gentleman se zamračil. „Jste celkem nevychovaný, Doktore. Asi vám někdo bude muset dát lekci slušného chování,“ řekl a pokynul Pistolníkovi. Vytáhl z útrobu Vánočního crackeru růžovou korunu z papíru. Roztáhl ji mezi prsty a přešel ke stromku. Doktorovi oči se najednou zúžili. Ace viděla hrůzu v jeho tváři.

„Ne! Nedělejte to! Nemáte ponětí, co děláte!“ křičel Doktor, ale Gentleman ho ignoroval.

Doktor se k němu rozběhl. Do cesty se mu postavil Pistolník a pozvedl Doktorovi do obličeje hlaveň svého blasteru.

„Nevíte, s čím si zahráváte,“ pronesl Doktor smrtelně vážně.

„Víme moc dobře, co je Nadřazenost zač,“ řekl Pistolník.

„Nemluvil jsem o Nadřazenosti. Mluvil jsem o mně.“

„Kdepak. Jsme jako vy,“ opáčil Pistolník a nepřestával na Doktora mířit svou zbraní.

„O tom upřímně pochybuji,“ řekl Doktor a otočil se k Ace. „Bude to bolet.“

Netušila, o čem to mluví. Náhle se Doktor vrhnul směrem ke stromku. Pistolník vystřelil. Zakřičel: „Veselé Vánoce, Doktore!“ Doktorovo tělo se rozplynulo v jasném záblesku z blasteru.

„Ne!“ vykřikla Ace. Málem padla na kolena.

Pistolník však padl na kolena první. Odhodil svou zbraň. Začal hlasitě plakat a naříkat. Všichni ho sledovali s údivem v očích. Bylo zjevné, že takhle se normálně nechová.

„Můžeš mi vysvětlit, co má tvé chování znamenat?“ zasyčel na něj chladně Gentleman. „Ztrapňuješ nás před tou dívkou.“

Kdykoliv však pistolník otevřel ústa, aby podal vysvětlení, začal neovladatelně vzlykat. Ace mezi brekem zachytila slova „milovaný“ a „blaster“. Přistoupila k Pistolníkovi zbrani. Důkladně si ji prohlédla. Byla to jiná zbraň, než jakou předtím viděla v jeho pouzdře. Byla přibližně stejně velká, ale černou barvu nahradil hnědo-modrý motiv. Bylo na ní vyryto:

*Minulost & Syn,
transtemporální a prostorová přemístovadla už před rokem 2064*

Ace se pousmála.

Doktor tančil kolem ovládací konzole své TARDIS. Měl ztlumené světlo místnosti, ale to mu nevadilo – znal každé tlačítko po paměti.

Pohrával si s Pistolníkovým černým blasterem. Na krátký moment byl sám se sebou velice spokojen. Tenhle trik se mu skutečně povedl.

Ale Ace se stále neobjevovala. Doktor věděl, co to znamená. Věděl, že ještě není po všem.

Vyšel ze dveří... a plynule tak vešel zpět do kontrolní místnosti TARDIS. Bylo to jasné, odřízli ho.

Zmáčkli několik tlačítek a za hučení a sípání motorů se TARDIS dematerializovala.

Doktor teď urputně zápolil s konzolí. Jeho prsty kmitaly z tlačítka na tlačítko, z páčky na páčku. Výraz plného soustředění v jeho tváři.

Nic. Materializace se nekonala. Nemohl přistát. Zkusil to znovu a znovu. Bez úspěchu. Dům byl najednou před ním zcela odstíněn.

Přistál, jak nejbližší mohl. Teď už to bylo jen na Ace.

Pistolník náhle přestal plakat a usnul. Něž k němu Ace stihla přijít blíž, Gentleman padl k zemi. Ace k němu přišla a změřila mu tep. Byl pomalý, ale hmatatelný. A rozhodně nebyl lidský.

Podivní obyvatelé viktoriánského domu jeden po druhém omdlávali. Začali ječet a přestali až se ztrátou vědomí. Měli strach a nevěděli, co se děje, dokud se zničehonic nepropadli do hlubokého spánku. Každý z nich, až Ace nakonec zůstala jako jediná stát na nohou.

Vánoční stromek najednou probliknul. A znovu.

„Filtr vnímání...“ řekla si pro sebe Ace a opatrně se přibližovala ke stromku. Už teď si však byla jistá, že se o žádný stromek nejedná.

Poslední zachvění prostoru před ní a stromek byl zcela pryč. Vlastně tam žádný nikdy nebyl. Místo něj stála uprostřed místnosti konzole TARDIS.

„Vy jste Páni času!“

Doktor přistál několik desítek metrů od domu. Stál před TARDIS a pozoroval z dálky viktoriánskou stavbu, do které se už nemohl dostat zpátky.

Samozřejmě mu bylo zcela jasné, že se o žádnou stavbu nejedná. Ve skutečnosti to byla další TARDIS. A podle úrovně ochrany před jinými TARDIS to musel být dosti vyspělý model, pomyslel si.

Z poza Doktorovi TARDIS se vynořil další Pán času. Měl černý smoking a černou košili, zapnutou až ke krku, která se smokingem splývala.

„Co jsou zač?“ zeptal se Doktor, aniž by mu věnoval jediný pohled.

„Tvoji fanoušci, Doktore,“ odvětil.

„Mí fanoušci by se nepokoušeli vpustit do našeho vesmíru entitu, která je schopna zkonsumovat celé galaxie. Myslím.“

„Jsou to Páni času, kteří, inspirováni tebou, opustili Gallifrey.“

To jim Doktor neměl za zlé. Ale jejich ultimátní cíl, to už byl problém.

„Nedokáže to,“ řekl agent Pánů času. „Nedokáže to a my pak budeme muset uklízet půlku vesmíru. Zase.“

Doktor se odmlčel. Věděl moc dobře, co Ace čeká. Pokud jí dojde, co musí udělat, aby zabránila úspěchu těch podlých Pánů času, bude muset udělat něco skutečně nemožného.

„Vsadíme se?“ zeptal se Doktor.

Ace si hleděla na konzoli TARDIS. Poznávala spoustu tlačítek, páček a monitorů, které znala z Doktorova stroje času. Helmický regulátor, atomový akcelérátor, temporální stabilizátor... Při jemném doteku se však zachvěla. Bylo to, jako kdyby se tahle TARDIS celou svou bytostí svíjela.

Do každé z šesti stran konzole byl zaražen jeden futuristický předmět, vzdáleně připomínající věci spojené s Vánočními tradicemi, které nyní omráčení Páni času věšeli na stromek. Černo-oranžové praskliny se táhly od nich až k časovému rotoru uprostřed konzole.

Když se Ace naklonila ještě blíže k časovému rotoru, uviděla v něm cosi podivného. Bylo to velké asi jako kávové zrno. Nacházelo se to hluboko uvnitř. Mělo to stejné barvy, jako praskliny kolem předmětů v konzoli. A co hůř, pulzovalo to. Pomalu to rostlo.

Pokusila se vytáhnout některou z těch věcí zaražených do konzole TARDIS, ale marně. Ani se nehnuly. A černo-oranžové praskliny se pozvolna šířili napříč ovládáním.

Pokoušela se probudit Pány času. Bez výsledku.

Najednou se nad časovým rotorem otevřela trhlina mezi dimenzemi. Jen na kratičký moment. I to však ale stačilo na to, aby Ace zahlédla bytost na druhé straně. Byla to veliká tlama, trochu podobná té žraločí. Nic jiného to nebylo. Jen tlama. Každý její zub zářil.

Když se trhlina zase zavřela, Ace přeběhla zpátky ke konzoli. Snažila se vzpomenout si na cokoliv, co Doktor říkal.

A pak uviděla telepatické okruhy TARDIS.

Proběhla celý dům. Skrz na skrz. Ale žádná cesta ven. Žádná alternativa. Jen TARDIS, svíjející se ve strachu a bolestech.

Udýchaně se vrátila do místnosti s konzolí. Popadla přemístovací zbraň. Opatrně ho na sebe namířila a zmáčkla spoušť. Nic se nestalo. Možná bylo vybité nebo bylo jen na jedno použití nebo mu prostor kolem ní nedovolil fungovat.

Došlo jí, že má jedinou možnost – pilotovat TARDIS. Položila dlaně na telepatické okruhy.

Doktor měl pravdu. Bolelo to.

Ace nevěděla, kde je. Všude kolem ní byla tma. Nedohlédla si ani na vlastní ruce. Připadala si ztracená.

A pak uslyšela vzlykání. Následovala ho napříč temným prostorem.

Došla až dívce, která vyzařovala světlo. Ani tak na ni příliš neviděla. Byla skrčená v koutě a plakala.

„Co je ti?“ zeptala se jí Ace. „Neboj se, to bude dobrý. Ublížili ti?“

„Ano, ublížili,“ řekla dívka a otočila se. Ace hleděla na vybledlý verzi sebe samé. Náhle jí došlo, co se děje.

„Počkat! Ty jsi ta TARDIS, že jo? Když jsem se s tebou spojila telepaticky... telepaticky...“

Ace zavrávala, skoro až opilecky.

„Neodcházej!“ křičela za ní její dvojnice. Už však bylo pozdě.

Ace napůl otevřela oči. Chvíli si říkala, kdo to tam tak příšerně ječí. Pak jí došlo, že je to ona. Cítila každou špetičku bolesti, která měla změnit účel téhle TARDIS. Bolesti, která ji měla zkazit.

Už to nemohla vydržet. Vrátila se zpátky.

Její dvojnice – vědomí TARDIS – vypadala ráda, že ji znovu vidím.

„Už tam prosím znovu nechod,“ řekla. „Tady je to lepší, je tu méně bolesti.“

„Je to tvoje bolest, ne moje. Já ji jen musím cítit,“ odvětila Ace.

„Nemusíš. Pokud se tam už nevrátíš, tak nic z té bolesti cítit nemusíš. Můžeme zůstat tady. Navždy.“

Ace zavrtěla hlavou. „Ne. Ne, to by teda fakt nešlo. Musím tě pilotovat. Musím ti pomoci. Můžeš mi říct, co je to na druhé straně té dimenzionální trhliny?“

„Monstrum, uvězněné mimo náš vesmír kdysi dávno. Nebo to možná bylo jindy, už nevím. Ale rozhodně to byl čtvrtek,“ řekla TARDIS.

„Proč ho chtěli osvobodit?“ ptala se dál Ace.

„Nejsem si jistá. Nikdy jsem je moc nechápala,“ přiznala její dvojnice. „Ale myslím, že chtěli něco změnit. Cokoliv. Divné, já vím. Toužit po tom, abys měla dopad na dění kolem sebe... Prapodivné.“

„Jak tě mám pilotovat?“

„To já nevím! Já se nikdy nepilotovala,“ přiznala TARDIS a začala znovu vzlykat.

„Ale no tak, to je přeci jedno,“ řekla Ace. „Ale budeš mi muset radit. Bez tebe to nezvládnou.“

„Tak dobrá.“

Ace dala ruce pryč od telepatického okruhu. Oči ale nechávala zavřené. Zhluboka se nadechla a začala pilotovat TARDIS. Její prsty běhaly po konzoli, od páčky k tlačítku a zase zpátky. Instinktivně se vyhýbala zaraženým předmětům.

Trhlina nad časovým rotorem se znovu otevřela. Ace téměř cítila zlověstný dech Nadřazenosti na své tváři. Ale to ji nerozhodilo. Nechávala oči zavřené.

Cosí vyletělo z trhliny – kus dřeva, které ukradl záblesk dimenzionálního tření. Ace minul jen o pár centimetrů.

Zatáhla za poslední páčku a za zvuku dematerializace ukázala bytosti na druhé straně trhliny zdvižený prostředníček.

Trhlina se uzavřela nadobro.

„Myslím, že mi něco dlužíš,“ řekl Doktor. Sledoval pobaveně, jak viktoriánský dům mizí a vydává se napříč časoprostorem. Když se rozhlédl kolem sebe, agent Pánů času už tam nebyl.

Doktor našel Ace na Měsíci, v roce 2011. Čekali na Nebeskou Intervenční Agenturu, aby si vyzvedla podlé Pány času, tou dobou spoutané a ležící na zemi. Někteří z nich stále ještě omráčení z toho, jak z nich nadřazenost vysála energii. Ace přišla k Tanečnici, která vypadala, jako kdyby se právě probírala z kocoviny. O něčem se bavily, ale Doktor nevěděl o čem. Pozorně sledoval své kapesní hodinky a čekal na příchod Gallifreyské tajné služby.

Když si pro ně přišli, Doktor a Ace letěli dál ve své TARDIS.

„Doktore, co se stane s tou druhou TARDIS?“

„No, předpokládám, že ji eventuálně převezou zpět na Gallifrey, pokusí se ji opravit a zůstane tam alespoň pár set let, než se znovu někam proletí,“ odpověděl Doktor.

„Je mi jí líto, ale nedá se holt nic dělat,“ řekla Ace.

„To si nemyslím. Ale ty o tom jistě víš své.“

Ace se zatvářila překvapeně. Doktor pokračoval: „Možná, pokud by někomu došlo, že Tanečnice do celé té situace byla dotlačena zbylými pěti a že to byla původně její TARDIS, mohl by se teoreticky ten někdo nad ní slitovat, osvobodit ji a dát na její místo kus dřeva, zamaskovaný pokročilým filtrem vnímání do její podoby. Páni času sice nejsou až tak hloupí, aby jim to nedošlo mělo by to i tak dát Tanečnici dostatečný náskok na to, aby stihla s její TARDIS odletět.“

„O tom já nic nevím, profesore,“ zazubila se Ace.

„Dobrá práce, Ace. Snad zůstane daleko od dalších vesmír-ohrožujících problémů...“

„Je ale jedna věc, která by mě ještě zajímala. Doktore, kdo vlastně původně uvěznil Nadřazenost do jiné dimenze?“

Doktor se jen pousmál.